

Sagens Realitet. Jeg siger ikke, at han billigede Realiteten, men han bekæmpede den ikke, og det var mest formelle Betænkelseheder, han gjorde gældende. Han mente, det skulde være en særlig Lov, og selv om det skulde ind paa Finansloven, skulde det være anderledes formuleret; men jeg indser ikke, hvorledes vi skulle være i Stand til at give en finansiel Motivering af dette Spørgsmaal. For det første maa jeg sige, at det jo slet ikke er uhørt, at man paa en Finanslov, der selvfølgelig gælder for et enkelt Aar, opfører en Bevilling til en Foranstaltning, der først skal gennemføres i Løbet af flere Aar, ja endog til Foranstaltninger, der have en almindelig lovgivende Karakter. Naturligvis ved jeg meget vel, at det, der staar der, kun gælder for et enkelt Aar, men mange Gange have vi ordnet Forholdet i Almindelighed paa Finansloven, uden at det har været bestridt, at denne Ordning skulde gælde, indtil man blev enig om noget andet. Andet er der ikke her Tale om. Desuden ved jeg ikke, hvorledes man skulde her opføre en Sum. Paa Finansloven for 1893—94 vil det ikke være muligt at sige, hvor meget der bliver til Rest, til Disposition. Det er ikke muligt andet end at angive det almindelige Princip. Mere vil man kunne søge paa en særlig Lov, og det har i øvrigt ogsaa været min Forsudsætning, at dette Forslag paa Finansloven skulde suppleres med et Forslag paa Tillægsbevillingsloven. Men hvis den høitærede Minister bestemt fastholder, at han ikke vil vide noget af denne Sag paa Finansloven, og navnlig hvis han vil assistere med at saa noget gennemført paa særlig Lov, accepterer jeg fuldt saa gerne det; men saadan som Sagen nu staar, finder jeg ingen Anledning til — og kan heller ikke gøre det paa Udvalgets Vegne — hverken at frasælbe eller modificere Forslaget, saaledes som det er stillet.

Endnu en Bemærkning med Hensyn til Esbjerg Havn. Jeg betragter det som en Forsudsætning, da Sagen jo staar saa fuldstændig aaben, at den Lededæmning, der bliver bygget for det Bidrag paa 110,000 Kr., der er bevilget for i Aar, bliver anlagt saadan, at den ikke præjudicerer den ene af de Planer, der har været drøftet i Finansudvalget i Aar, nemlig at udvide Forhavnen mod Ost. Saaledes som Lededæmningen nu er paataent projekteret, vil den jo ganske præjudicere den Plan, som har funden Tilslutning hos en stor Del af Finansudvalgets Medlemmer, men som Ministeren ikke har villet slutte sig til, fordi det ikke var tilbørligt undersøgt, men jeg mener, at den vil kunne lægges saadan, at den kunde gøre den Nytte, den

skal, for den østre Mole, der skal bygges, og ikke præjudicere Spørgsmaalet om Forhavnen, hvis det ved nærmere Undersøgelse maatte vise sig, at det var henfigtsmæssigt og nyttigt at bygge den saaledes.

Med Hensyn til Husmandsbevillingerne gav den ærede Minister os en ret udførlig Redeagørelse for denne Sags Historie. Han var ikke meget venlig stemt mod vort Forslag om en Forøgelse af selve Bevillingen paa 10,000 Kr., men mente i hvert Fald, at man skulde blive staaende ved hans Forslag om 4,000 Kr. Jeg mener, at de to Bevillinger gaa meget smukt Haand i Haand. Naar man ved Bevillingen paa 4,000 Kr. satte Fællesforeningerne i Stand til paa en bedre og mere praktisk Maade at lede Husmandsrejserne, end det tidligere har kunnet være Tilfældet, har man jo saa meget mere Garanti for, at den Del af de 10,000 Kr., der falder paa Husmandsrejserne, saa en mere formaalstjenlig Anvendelse end før, saa de to Bevillinger passe ganske fortreffelig med hinanden. Ministeren mente jo, at Sagen var altså lidet forberedt, at der ikke var tilstrækkelig Vedelse, saa længe kun den jydsk Forenings Udtalelse, der for øvrigt gik ud paa et Forlangende af 20,000 Kr., forelaa, og at man skulde afvente Fællesforeningens Udtalelser i de øvrige Landsdele, og det havde den jydsk Forening forudsat. Netop derfor var Finansudvalget egentlig mest tilbøjeligt til at følge den jydsk Forenings Indstilling, og man er gaaet med til dette Kompromis, der sandelig ikke kan siges i nogen Henseende at gaa for vidt. Jeg tror, jeg tør sige, at der kan bruges 10,000 Kr. mere for Præmier til hyppelig og rationel Dyrkning af Husmandslobber og bruges med Fordel og paa en fornuftig Maade. Det ved man sandelig allerede nu. Det fremgaar allerede af Svarene paa de Stemata, som den jydsk Forening udsendte; der var det kun for Rejsernes Vedkommende; men det fremgaar, at det overvejende Flertal af Landboforeningerne mener, der er Brug for et ret stort Beløb. Der foreligger saa mange Udtalelser fra forskellige Dele af Landet, ogsaa fra Sylland, om en Forøgelse af Bevillingen til hyppelig Dyrkning af Husmandslobber, saa at, naar man ikke gaar videre end til en Forhøjelse af 25 pCt., maa man siges at være paa den sikre Side. Ministerens Argument, at Landboforeningerne begære saa yderst forskelligt, hvoraf han udelede, at der var en saadan Usikkerhed med Hensyn til Anvendelsen af disse Midler, at man ikke med Tryghed kunde gaa videre, synes jeg ikke er slaaende. Det er ganske vist, at Landboforeningerne